

Inhoud

1. Geblaf in het bos	6
2. Het bos moet blijven!	11
3. Bikkelen voor het bos	18
4. Bomenbeul	24
5. Dit moet stoppen!	30
6. Spoorzoeken	36
7. Een driedubbel plan	41
8. Boombewakers	48
9. Vals beschuldigd	56
10. Hier waak ik	64
11. Goed nieuws	71
12. Kladderaars en klussers	78
13. Driedubbel feest	86

1 Geblaf in het bos

‘Ik blaf in het Hollandse bos, maar ik ben geen hond. Welk dier ben ik?’

Lau heeft geen idee. ‘Ik denk een wolf’, fluistert Laila. Sophie knikt. Maar Luuk denkt er anders over. ‘Wolven leven niet hier in het bos.’ ‘Welles!’ zegt Laila.

‘Ssst’, sist Lau. Hij kijkt om zich heen. Hebben de andere groepen iets gehoord?

‘Een wild zwijn’, fluistert hij. Maar die knorren, volgens Sophie. Net als gewone varkens.

‘Een hert?’ bedenkt Luuk.

Lau schudt zijn hoofd. ‘Een hert brult.’

‘Brult?’ zegt Laila verbaasd. ‘Zo heet dat toch niet?’

‘Ik wil nu graag een antwoord zien’, zegt Akela¹, die vandaag een van de scoutingleiders is. Laila pakt de stif, schrijft met grote letters WOLF op en houdt het bordje omhoog.

Akela kijkt het clubhuis rond. ‘Ik zie ... een vos, een wolf en een ree. Het moet zijn ... een ree!’

‘Huh?’ roept Danny. ‘Ik heb nog nooit een ree horen blaffen.’

‘Dat kan’, antwoordt Akela. ‘Je hebt mij ook nog nooit horen janken, maar dat betekent niet dat ik dat niet kan. Maar kom, we gaan weer verder. Vraag negen: Je bent vast weleens gebeten door een mug. Welke muggen bijten: mannetjesmuggen, vrouwtjesmuggen of allebei?’

1. Bij scouting worden namen gebruikt uit de Jungleboekverhalen.

‘Vrouwtjes natuurlijk’, zegt Luuk zacht, terwijl hij naar zijn zus kijkt. ‘Jij bijt ook altijd als je kwaad bent.’

Laila steekt haar tong uit. ‘Ik denk mannetjes. En jullie?’

‘Mannetjes’, fluistert Sophie.

‘Vrouwtjes’, fluistert Lau.

Laila pakt de stift. ‘Oké, dat is dus twee tegen twee. Zullen we dan maar allebei doen?’

Lau knikt. ‘Gokje.’

‘Een, twee, drie en laat maar zien!’

De groep van Danny heeft ook voor allebei gekozen. Het andere groepje voor de vrouwtjes. Akela steekt zijn duim omhoog. ‘Inderdaad, alleen de vrouwtjesmuggen prikken. Sorry dames, ik kan er ook niks aan doen.’

‘Zie je wel?’ zegt Luuk. Meteen heeft hij een stomp van Laila te pakken.

‘En dan nu de laatste vraag: Een konijn en een slak doen een hardloopwedstrijd. Wie wint?’

‘Het konijn natuurlijk’, mompelt Sophie. Ze pakt de stift al. De anderen knikken. Te simpel, denkt Lau.

‘En het goede antwoord is ... de slak!’

‘Hoezo!’ roept Luuk.

Akela steekt zijn handen in zijn zakken. ‘Nou, dat zit zo, het konijn was in slaap gevallen ...’

‘Flauw’, vindt Sophie.

‘Die telt niet!’ roept Danny.

Akela lacht. ‘Ik geef toe dat het een instinker was.’ Hij loopt naar het vel papier aan de muur waarop de score is bijgehouden. ‘Groep 1 zes punten, groep 2 zeven, groep 3 ook zes punten. Maar groep 4, de groep van Rob, heeft gewonnen met acht punten! Gefeliciteerd en een applausje graag!’

Alle welpen klappen. Jammer, denkt Lau. Maar ja, je kunt niet altijd winnen, zegt zijn moeder vaak. En zeven punten is ook niet slecht. Akela gaat op een tafel zitten. ‘Zo te zien weten jullie al aardig wat van de natuur. Maar we gaan nog veel meer leren. De komende weken gaan we namelijk aan de slag voor het insigne “natuur”.’ Lau kijkt naar de lapjes stof die al op zijn blouse zitten. Daar komt er dus weer eentje bij!

Danny springt op. ‘Yes, wat gaan we doen?’

Akela gebaart dat hij weer mag gaan zitten. ‘Dat ga ik nu vertellen. Want een insigne krijg je niet zomaar, dat weten jullie ondertussen wel. Vandaag beginnen we met een bomenspeurtocht. Jullie krijgen ook een opdracht mee voor thuis, maar daar vertel ik aan het eind van de middag meer over. Eerst leg ik uit hoe de bomenspeurtocht werkt.’

‘Daar is nummer drie!’ Laila rent al.

‘Waar?’ Lau ziet nergens een boom met een cijferkaartje.

‘Hier!’

Lau ziet nog steeds niets, maar rent met de anderen mee. Laila stopt bij een dikke, hoge boom. ‘Dit is een eik, zeker weten. Kijk maar, hier liggen eikels!’

‘Oké.’ Lau pakt het antwoordenblad erbij en schrijft een E in het derde hokje.

‘Kom op, de volgende.’ Laila rent alweer.

‘Hé,’ roept Luuk, ‘we moesten rustig doen, weet je nog?’

Inderdaad, dat had Akela duidelijk gezegd. *Respect voor de bosdieren, verstoort hun rust niet.*

Laila houdt haar pas in. ‘Daar!’ wijst Sophie. ‘Nummer één!’

Boom nummer één is een stuk dunner en staat langs een slotje. Aan de takken hangen bruine kegeltjes. Hoe heet deze? Luuk pakt

de bomenwijzer erbij die ze meegekregen hebben. Al gauw komen ze erachter dat het de els moet zijn. Opnieuw schrijft Lau een E op het antwoordenblad, nu in het eerste hokje.

Niet ver van de els vinden ze nummer vijf. ‘Makkie’, vindt Sophie. ‘Hulst, dat gebruikt mijn moeder altijd voor de kerststukjes.’ Voor de zekerheid checkt Luuk het met de bomenwijzer. Inderdaad, dit is hulst. Een H in hokje vijf dus. Hij kijkt naar de ingevulde hokjes. Er moet een dier uitkomen dat je in het bos kunt tegenkomen. Geen idee welke dierennaam je met deze letters kunt maken. Nummer zes is weer een E. Sophie werpt een blik op het papier. ‘Ik snap er niks van. Doen we het wel ...’

Waf! Van schrik laat Lau het antwoordenblad uit zijn handen vallen. De anderen lachen. ‘Het is maar een hond, hoor.’ Lau kijkt om. Er loopt inderdaad een man met een hond achter hen, die had hij niet gezien. Vlug raapt hij het blad van de grond.

Na een half uur hebben ze alle bomen gevonden. Eik, den, els, lariks, hulst, esdoorn, ratelpopulier en de tulpenboom. Lau leest de oplossing voor: edelhert. Dit moet goed zijn. Met z’n vieren gaan ze terug naar het clubhuis. De andere groepen zijn er al.

‘En?’ vraagt Akela. ‘Welk dier hebben jullie gevonden?’

‘Edelhert!’ roepen alle welpen in koor. Akela steekt zijn duim omhoog.

‘Hebben jullie nog energie over, *yes or no?*’

‘YES!’

‘Mooi zo. Dan gaan we nog even boompje verwisselen. Wie is onze tikker?’

Rob steekt zijn hand omhoog. ‘Oké. *One two three ... Go!*

Zo snel hij kan rent Lau naar een boom. Bij een boom ben je veilig voor de tikker. Maar dan komt Danny op hem af rennen. Nu moet Lau wel het veld in. Welke boom zal hij inpikken? Ja, die van Laila.

Na een paar minuten wordt er gewisseld van tikker. Als Akela een kwartier later op zijn fluitje blaast heeft Lau het zweet op zijn voorhoofd staan. In het clubhuis mogen ze uitblazen.

Terwijl ze genieten van hun limonade met koekje legt Baloe, de andere leider van vandaag, uit wat ze thuis voor het insigne gaan doen. 'Het is de bedoeling dat iedereen een natuurposter maakt. Een mooie poster voor in het clubhuis. Je mag helemaal zelf weten hoe: knippen, plakken, tekenen ... Het moet natuurlijk wel over de natuur gaan. In plaats van een poster mag je ook een kijkdoos maken.'

Om vier uur wordt de opkomst afgesloten. Alle welpen staan in een kring om de vlaggenmast heen. De vlag wordt neergehaald door William en Danny. Met gekruiste armen geeft iedereen elkaar een hand en ze zeggen de welpengroet. 'Wel thuis en goed spoor!'

'Ik ga een kijkdoos maken', zegt Laila als ze naar hun fietsen lopen. 'Jullie?'

Lau weet het nog niet precies. Hij wil iets tekenen, maar moet nog wel bedenken wat. 'Hé, kijk!' Laila wijst naar een man die het scoutingterrein op loopt. Akela en Baloe staan nog bij de vlaggenmast. 'Goedemiddag,' zegt de man nogal luid, 'kan ik jullie even spreken?'

'Wie is dat?' vraagt Laila zich af. Lau heeft geen idee.

Het is niet een van de ouders, want alle welpen zijn al vertrokken. 'Joh, wat maakt het uit', mompelt Luuk. 'Kom, we gaan.'

Als de drie vrienden de weg op fietsen, kijkt Lau nog een keer achterom. Niemand meer te zien bij het clubhuis. Ze zijn vast naar binnen gegaan. Hoe het komt weet hij niet, maar hij heeft er ineens een gek gevoel van in zijn buik. Wie is die man en wat wil hij met de leiding bespreken?

2 Het bos moet blijven!

‘**B**omen zijn belangrijk’, zegt Baloe een week later. ‘Maar waarom eigenlijk?’

‘Je kunt erin klimmen,’ zegt Danny, ‘en je kunt er hutten in maken.’

‘Zeker,’ zegt Baloe, ‘maar dat bedoel ik eigenlijk niet.’

‘Ze geven lucht’, weet Laila.

Baloe knikt. ‘Bomen zorgen voor zuurstof. Die hebben wij nodig om te kunnen ademen. Zonder bomen kunnen mensen niet leven. Maar bomen zijn niet alleen belangrijk voor mensen. Ook voor ...’ ‘Dieren!’ roept Rob.

Baloe knikt. ‘Precies. Op een grote zomereik bijvoorbeeld leven wel achthonderd verschillende diersoorten.’

Achthonderd? denkt Lau. Niet te geloven!

‘Vogels, eekhoorns, insecten ... ze hebben bomen nodig om uit te rusten en om ervan te eten. Dus je begrijpt, bomen zijn echt superbelangrijk. En heel bijzonder. Weet je hoe oud een boom kan worden?’

‘Honderd’, schat Lau.

‘Duizend?’ probeert Sophie.

‘Allebei goed’, zegt Baloe. Ze legt het uit. ‘In ons land worden bomen meestal honderd tot tweehonderd jaar. Maar in Amerika staat een boom die waarschijnlijk al meer dan vierduizend jaar oud is.’

‘Wow’, klinkt het van alle kanten. ‘Weet je welke naam die boom gekregen heeft?’

‘Ouwe opoe’, gokt William.

‘Ouwe reus?’ raadt Laila.

Baloe schudt haar hoofd. ‘Nee, deze boom heet Methuselah. Weet je waarom?’

‘Dat is iemand uit de Bijbel’, weet Lau. ‘Die werd ook superoud.’

Baloe knikt. ‘Klopt. Maar goed, genoeg gepraat. We gaan aan het werk.’ Ze wijst naar een aantal linnen tasjes op een van de tafels.

‘Jullie gaan straks twee aan twee het bos in om nog meer over bomen te leren.’

‘We moeten beginnen bij opdracht één.’ Lau vist een kaartje uit de tas met een grote 1. ‘*Meet een boom*’, leest hij hardop. ‘*Zoek een boom die je gaat opmeten. Loop er een paar passen bij vandaan. Ga met je rug naar de boom staan en buig voorover zodat je de boom kunt zien tussen je benen door. Loop net zo ver tot je de top van de boom kunt zien. Draai je dan om en meet de afstand tussen jou en de boom.*’ Luuk kijkt in

de tas. ‘Hier is een meetlint.’ Stap voor

stap lopen ze bij de boom van

vandaan. Na ongeveer vijf stap

pen kijken ze, maar ze

zien alleen de stam.

Nog een paar grote stappen, nu zien ze de takken.
Na ongeveer vijftien stappen zien ze de top.
‘Blijf jij daar staan,’ stelt Luuk voor, ‘dan meet ik van jou tot de boom.’ Lau kijkt toe hoe zijn vriend het meetlint over de grond legt, een paar keer achter elkaar. ‘Dertien meter en drieëntwintig centimeter!’ Lau noteert de getallen op het antwoordenblad. ‘Mooi, volgende opdracht.’

Bij opdracht twee moeten ze de dikte van de boom opmeten, dat is niet moeilijk. Voor de derde opdracht moeten ze een afgehakte boom opzoeken. Dat is lastiger. Als ze er één vinden, staan Laila en Sophie daar ook. ‘Je moet de ringen tellen,’ zegt Laila, ‘iedere ring is een jaar.’

Ja, dat had Lau ondertussen ook gelezen op het kaartje. Ze gaan op hun hurken zitten en tellen de ringen, van buiten naar binnen en andersom. ‘Nou, deze is nog lang geen duizend’, zegt Luuk. Ze komen tot 44. ‘Best oud’, vindt Laila. ‘Jammer dat ze hem omgezaagd hebben.’

‘Misschien moest het’, zegt Sophie. ‘Soms zijn bomen ziek en dan moeten ze weg.’

Opdracht vier en vijf moeten in het clubhuis uitgevoerd worden. Op een tafel liggen bosjes oranje wortels. Daarnaast staan glaasjes met gekleurd water. Akela staat erbij. ‘Dit is geen limonade, niet opdrinken dus’, waarschuwt hij. Lau leest de opdracht voor. *‘Breek het puntje van de wortel. Zet de wortel in het glas. Wacht een tijdje. Haal de wortel uit het glas. Snijd de wortel in de lengte door. (Kijk uit voor je vingers!) Wat zie je?’* Lau voorspelt dat de wortel blauw wordt vanbinnen en dat klopt. Op het kaartje staat hoe dat komt: *Wortels zuigen water op. Een boom zuigt water uit de grond. Door dunne buisjes stijgt het water tot in de bladeren en de top.*

‘Wow,’ zegt Sophie, ‘best bijzonder!’

Voor opdracht vijf moeten ze toch weer het bos in. *Zoek vijf (harde) eikels op de grond.* Lau en Luuk rennen naar buiten. ‘Die daar,’ wijst Luuk, ‘dat is een eik!’ Rond de stam liggen genoeg eikels. De vrienden zoeken de mooiste uit. In het clubhuis leggen ze de eikels in een bak water. *Alleen de eikels die naar de bodem zakken zijn geschikt om te planten. Plant je eigen eikenboom.* Er blijft één eikel drijven.